

Vlaams
Parlement

vergadering **C147 – LEE22**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 12 maart 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, en tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de toename van het zwerfvuil op snel- en gewestwegen - 1128 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Hermes Sanctorum tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over afvalverbranding - 1132 (2012-2013)	4
Vraag om uitleg van mevrouw Tine Eerlingen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het ‘Natuurrapport Beleidsevaluatie 2012’, meer bepaald wat de beleidsmaatregelen voor vogels betreft - 1144 (2012-2013)	11
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over lekkende stookolietanks en het instellen van een Vlaams stookolietankfonds - 1021 (2012-2013)	
Voorstel van resolutie van de dames Marleen Van den Eynde, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt en Linda Vissers en de heren Pieter Huybrechts en Stefaan Sintobin betreffende de oprichting van een Vlaams fonds voor lekkende stookolietanks - 1932 (2012-2013) - Nr. 1	14
Bespreking	14

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, en tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de toename van het zwerfvuil op snel- en gewestwegen - 1128 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Voorzitter, collega's, onze snel- en gewestwegen in Vlaanderen worden blijkbaar als een open vuilnisbak beschouwd. Uit cijfers van Vlaams minister van Mobiliteit Crevits blijkt dat in 2012 zo'n 3570 ton zwerfvuil werd ingezameld. De hoeveelheid ingezameld zwerfafval lijkt de jongste jaren opnieuw toe te nemen. De middenberm van onze snelwegen blijkt een zeer geliefde plaats voor het achterlaten van zwerfvuil tijdens files, maar ook carpoolparkings zijn plekken waar veel zwerfvuil wordt achtergelaten.

Ondanks de verschillende jaarlijkse zwerfvuilcampagnes blijft het zwerfvuil een probleem waar blijkbaar geen enkele minister een passende oplossing voor vindt, want afvalpreventie is een bevoegdheid van meerdere ministers. In samenwerking met de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) zijn er jaarlijks sensibiliseringscampagnes, waarvoor onder meer de informatieborden langs de snelwegen worden ingezet. Om dit zwerfvuil in te zamelen, werd vorig jaar bijna 4,4 miljoen euro belastinggeld ingezet. Dat is niet weinig, zeker als we weten dat het eigenlijk weinig loont omdat er een toename van zwerfvuil is.

Minister, hoe verklaart u de toename van het zwerfvuil op onze snel- en gewestwegen de jongste jaren, terwijl er in 2009 een daling van het zwerfvuil waarneembaar was? Op welke manier werken de beide kabinetten samen aan een afdoende campagne tegen zwerfvuil langs snel- en gewestwegen? Op welke manier wilt u het toezicht verhogen op het achterlaten van zwerfvuil op snel- en gewestwegen en parkings? Er zijn slechts 98 processen-verbaal opgemaakt. In hoeverre wordt de netheidsbarometer – de meetmaat voor het zwerfvuil – aangewend op de parkings langs autosnelwegen in Vlaanderen? Worden er nieuwe campagnes opgezet om specifiek de problematiek van zwerfvuil langs gewestwegen aan te pakken? Minister, ik denk dat we vindingrijk en creatief moeten zijn om de burgers een ander gedrag aan te leren, want de campagnes alleen zijn niet voldoende.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega's, mevrouw Van den Eynde, de cijfers waar u naar verwijst, verwijzen naar het opgehaalde zwerfvuil en sluikstorten. Minister Crevits heeft de voorbije jaren meer aandacht geschonken aan het opruimen van zwerfvuil en sluikstorten. Dit vertaalt zich in extra ophaalbeurten, wat waarschijnlijk een belangrijke verklaring is voor het toegenomen tonnage voor opgehaald zwerfvuil en sluikstorten.

De OVAM en het Agentschap Wegen en Verkeer hebben een samenwerkingsovereenkomst afgesloten. In deze samenwerkingsovereenkomst wordt onder andere bepaald dat beide overheidsinstanties minstens een keer per jaar de krachten bundelen om een sensibilisatiecampagne rond zwerfvuil op te zetten. Dit jaar zal deze campagne, net als de voorgaande jaren, plaatsvinden in juli. Hierbij worden zowel de campagnekanalen van de OVAM als de campagneborden van het Agentschap Wegen en Verkeer langs Vlaamse gewest- en autosnelwegen ingezet. Daarnaast wordt er ook onderzocht hoe de opruiming van het Agentschap Wegen en Verkeer kunnen worden gecoördineerd met de lokale opruimacties.

Naast de grootschalige sensibilisatiecampagnes samen met de OVAM zet het Agentschap Wegen en Verkeer ook in op lokale communicatieacties op plaatsen waar veel zwerfvuil wordt aangetroffen. Op deze locaties wordt de weggebruiker via campagneborden

gesensibiliseerd op zwerfvuilgevoelige locaties, zoals afritten en snelwegparkings. De inrichting van parkings kan worden verbeterd, zodat de problematiek wordt ingedijkt, bijvoorbeeld door tijdelijk extra afvalcontainers te plaatsen in de piekperiodes van de vakantie langs de parkeerplaatsen, door ondergrondse opslag. Ook aan de verfraaiing van de omgeving kan worden gewerkt. Een groene, onderhouden omgeving beperkt het sluikstorten en het veroorzaken van zwerfvuil.

Het betrappen van de daders op heterdaad is zeer moeilijk, omdat veel afval via het raam van een rijdend voertuig verdwijnt in de berm. Ook de sociale controle op autosnelwegen is beperkt.

Het Agentschap Wegen en Verkeer heeft zich geëngageerd om deel te nemen aan de metingen van de toestand op autosnelwegparkings voor de Vlaamse Netheidsindex en dit voor vijf verschillende locaties. Maar omdat de vorming pas in de loop van 2013 kan worden georganiseerd, kunnen de vier geplande meetmomenten niet plaatsvinden in 2013. Hierdoor zullen de meetresultaten van het Agentschap Wegen en Verkeer pas vanaf 2014 worden bijgehouden.

De OVAM en het Agentschap Wegen en Verkeer zullen ook dit jaar een grootschalige campagne rond zwerfvuil opzetten in de zomer.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik dank u voor uw antwoord.

U verklaart de toename van zwerfvuil door meer opruimacties. Ik begrijp dat wel enigszins, want ik stel ook vast dat een aantal lokale besturen bezig zijn met zwerfvuilacties. Hoe meer men opruimt, hoe meer men vindt. Ik vraag me toch af of de vuilnisbakken op de parkings aangepast zijn aan sluikstorten. Door de stijgende kost voor afvalzakken gaan mensen makkelijker hun huishoudelijk afval dumpen op snelwegparkings. Kan men uitmaken of dit soort afval werkelijk een probleem is of gebeurt het maar sporadisch?

Minister, ik denk dat er meer creativiteit nodig is om de burger wakker te schudden. Iemand die van Brussel naar Antwerpen rijdt, eet een appel en gooit het klokhuis buiten. Waarom? Omdat hij geen afvalzakje in de auto heeft. Het klinkt banaal maar misschien kan men papieren vuilniszakjes uitdelen met de slogan 'Dump uw afval thuis!'. Creativiteit is voor zulke problemen heel belangrijk, en dat missen we toch een beetje in de campagnes. Ik doe dus een stille oproep om wat creatiever te zijn in de boodschappen die worden verkondigd.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Van den Eynde, ik zal uw vraag om meer creatief na te denken, overmaken aan de OVAM. De OVAM investeert al wel in nieuwe aanpak. De laatste campagne tegen zwerfvuil ging ook meer uit van een soort sociale controle. Buurten werden gestimuleerd om zichzelf voor een deel te controleren. Men gaat wel na welke andere methodieken kunnen werken. Ik bezorg in ieder geval uw suggesties.

U vraagt of er meer huishoudelijk afval wordt gedumpt. Die analyses moeten nog gebeuren. Ik heb er geen zicht op. Ik weet wel dat men in de afvalbakken langs de snelwegen geen grote hoeveelheden huishoudelijk afval kan dumpen omdat de gleuven verkleind zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Hermes Sanctorum tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over afvalverbranding - 1132 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Voorzitter, minister, collega's, anderhalf jaar geleden hebben we in dit parlement het Materialendecreet besproken. Het werd een beetje voorgesteld als een legistische revolutie inzake afvalbeleid. Er werd legistisch ook een nieuwe term ingevoerd: materialenbeleid. Het gaat dus niet over afval maar over materialen. Minister, na anderhalf jaar kunnen we toch al een korte evaluatie doen, en vandaar deze vraag.

In het Materialendecreet wordt een duidelijke rangorde gemaakt in het omgaan met afval. Bovenaan staat preventie, dan hergebruik, recyclage, afvalverbranding en uiteindelijk storten. Op het vlak van storten heeft Vlaanderen een positieve evolutie doorgemaakt, wat een goede zaak is, maar we moeten ook de factor afvalverbranding onder de loep nemen. Een duurzaam materialenbeheer moet bezig zijn met wat we vandaag verbranden – materiaal dat eventueel nog kan worden gerecycleerd of hergebruikt –, maar ook met wat we over vijf of tien jaar zullen verbranden. Waarom is dat relevant? Ovens zijn zeer kapitaalintensief. De ovens die vandaag worden vergund, moeten natuurlijk nog een tijdje meegaan. Een aantal critici van het afvalbeleid beweren toch wel dat er onvoldoende rekening mee wordt gehouden. Als er bijkomende ovens worden vergund, ontstaat er een soort van 'lock-in'-systeem, waardoor afvalverbranding recyclage en hergebruik kan wegconcurreren.

Minister, het is tijd voor een nieuwe stand van zaken. We hebben in deze commissie alleen nog maar de gegevens van 2010 gekregen. In 2010 was er sprake van 1 miljoen ton verbrandbaar afval, aangeboden door de gemeenten. Er moet 430.000 ton met huishoudelijk afval gelijkgesteld bedrijfsafval bij worden gerekend. Er is ook nog 306.000 ton afval dat samen met het slib in de fameuze wervelbedoven van Indaver wordt verbrand. Er gaat 166.000 ton hoogcalorisch afval naar de biostoomcentrale van Electrawinds en de installatie van Stora Enso. Er is ook 248.000 ton brandbaar afval dat werd gestort. 114.000 ton afval wordt geëxporteerd naar Wallonië. 226.000 ton wordt 'mee verbrand' in de cementovens in Wallonië. 86.000 ton wordt naar het buitenland geëxporteerd, met name naar Nederland en Duitsland. In totaal is er dus bijna 2,6 miljoen ton. Het relevant aanbod van het brandbaar afval bedraagt zo'n 2,1 miljoen ton. Het afval dat verbrand wordt in de Waalse cementovens en het gestort brandbaar afval moet niet worden meegerekend. Onder het gestort brandbaar afval valt dan ook nog het shredderresidu waar een traject voor recyclage werd uitgestippeld.

Minister, ik herinner me dat we hier indertijd een meningsverschil over hadden. Volgens die berekening is er voor 2010 een overcapaciteit van 75.000 ton, als je de vergunde en beschikbare verwerkingscapaciteit van de verbrandingsovens van 2.194.000 ton beschouwt. Er zit wel wat rek op omdat men een marge inbouwt voor die capaciteit.

Minister, dat zijn de gegevens voor 2010. Ik veronderstel dat de gegevens voor 2011 zeker beschikbaar zijn. Ik heb een aantal cijfers kunnen opzoeken dankzij de goede site van de OVAM. Misschien zijn er ook cijfers beschikbaar voor 2012. Het lijkt me in elk geval interessant om te weten wat uiteindelijk de beschikbare en vergunde verbrandingscapaciteit in Vlaanderen is.

Er zijn een aantal bijkomende vergunningen verleend, onder andere voor Electrawinds, de biostoomcentrale in Oostende. Wanneer je dat plaatst tegenover het huidige aanbod brandbaar afval voor deze ovens, zijn beide dan in evenwicht? Zijn we op de goede weg om de doelstellingen te halen die Europa heeft vastgelegd in de Roadmap to a Resource Efficient Europe? Doel is om tegen 2020 geen recycleerbaar afval meer te verbranden. Hebt u ook cijfers over de hoeveelheid recycleerbaar afval die vandaag nog wordt verbrand?

Tot slot wil ik het nog hebben over de actuele situatie van Bionerga in Limburg. U hebt daar destijds 200.000 ton capaciteit vergund. Dat was 110.000 ton extra ten opzichte van de bestaande capaciteit. Vandaag is de situatie veranderd. De vergunning die vandaag bestaat, geldt voor Houthalen-Helchteren, maar men is van plan om in Beringen een vergelijkbaar project op te starten. Wat betekent dat voor dit project? Ik veronderstel dat zij een nieuw vergunningstraject moeten volgen. Of kunnen zij een aantal elementen overnemen uit de eerdere afgeleverde vergunningen?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik wil van deze vraag gebruikmaken om een vraag te stellen over het Bionerga-dossier. De keuze van Bionerga om de verbrandingsoven in Beringen te bouwen en niet langer in Houthalen-Helchteren, is volgens mij nogal ongelukkig. Bionerga tracht zijn nieuwe plannen te promoten door te stellen dat zij de opgewekte stoom omzetten als energiebron voor Borealis op een nabijgelegen bedrijventerrein. Ik heb vernomen dat intussen één productielijn van Borealis gesloten is, waardoor die vraag naar energie ook vermindert. Ook een ander bedrijf in de omgeving dat stoom, omgezet in energie zou kunnen gebruiken, was Dow Chemicals. Zij hebben eind 2012 echter aangekondigd dat zij definitief zouden sluiten. Het verhaal van Bionerga klopt dus niet meer helemaal.

Ik stel me ook een aantal vragen over de veiligheid. In Beringen zijn er momenteel heel wat Sevesobedrijven aanwezig. Dat betekent een verhoogd gevaar voor de veiligheid. Als er dan nog eens bedrijven of een nieuwe afvalverbrandingsoven bij komen, dan kan ik begrijpen dat de buurtbewoners daar niet heel gelukkig mee zijn. Zij vrezen voor de veiligheid en voor de andere negatieve milieuaspecten.

Minister, in hoeverre klopt het plaatje bij Bionerga inzake energieomzetting? Ik heb niet de indruk dat het hele verhaal nog klopt. De heer Sanctorum had het al over die vergunning. Wanneer nu blijkt dat ze hun energie niet kunnen afzetten bij de twee bedrijven die ook zijn vermeld in de persmededeling, in hoeverre kan dit verhaal dan nog voortduren?

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, hoe staat u tegenover de mogelijkheid om nu materialen te storten om die achteraf, wanneer de technologische ontwikkeling verder staat, te recyclen? Het materiaal dat nu wordt verbrand, kan achteraf niet meer worden gerecycleerd. Bestaat de mogelijkheid dat bepaalde materialen zoals zeldzame aarden, in de toekomst wel kunnen worden gerecycleerd?

Minister, wat vindt u ervan om voorlopig nog te wachten met die verbranding? Doet de OVAM nog verder onderzoek om de technologie te verbeteren?

De heer Bart Martens: Minister, met de stemming over het Materialendecreet hebben we ook een resolutie goedgekeurd waarin wij hadden gevraagd naar een onderzoek over flexibele systemen om binnen een krappe capaciteitsplanning toch een vernieuwing van het verbrandingspark mogelijk te maken. Dat was onder meer naar aanleiding van de discussie over het al dan niet hebben van een moratorium op het vlak van vergunningen. We hebben dan binnen de meerderheid beslist dat een krappe capaciteitsplanning mogelijk moet zijn.

Binnen die krappe planning moet het wel mogelijk zijn bepaalde installaties te sluiten en andere die erin slagen meer energie te recupereren of te valoriseren of die erin slagen om een groter aandeel van hun afval via spoor of binnenvaart aan te voeren, alle kansen te geven. Zijn daar al stappen rond gezet?

Het idee werd toen geopperd om het instrument van verhandelbare verwerkingsrechten te onderzoeken. Er was maar één mogelijkheid waarbij men erin zou slagen om die dynamiek binnen een krappe capaciteitsplanning te creëren. We moeten ervoor zorgen dat straks met de permanente omgevingsvergunning dit soort ontwikkelingen niet wordt bemoeilijkt in plaats van bespoedigd.

Vandaag is het aflopen van een vergunning soms nog het moment om te zeggen dat andere vergunningsaanvragen voor installaties er wel in slagen om hun restwarmte nog uit te koppelen naar een afnemer van warmte in de omgeving en er wel in slagen om die via spoor of binnenvaart aan te voeren. Wanneer we straks met allemaal permanente vergunningen zitten en we hebben geen systeem van verhandelbare verwerkingsrechten of periodieke

veilingen van rechten, dan zal die omschakeling naar een meer performant verbrandingspark alleen maar moeilijker worden. Is er al iets gebeurd inzake dat gevraagde onderzoek?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sanctorum, momenteel bestaat er in Vlaanderen al een verbod om recycleerbaar afval te verbranden. Daar zijn een aantal beperkte uitzonderingen op. Alleen voor dierlijke vetten van categorie 3 en voor gebruikte frituuroliën en -vetten zijn afwijkingen toegestaan. Voor dierlijke vetten van categorie 3 is een beperkt quotum toegestaan voor verbranding. Voor gebruikte frituurvetten en -oliën is een afwijking toegestaan in het kader van de aanvaardingsplicht. Beide afwijkingen zijn onderbouwd door een studie van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO). Daaruit kan worden afgeleid dat de milieu-impact van materiaalrecyclage van deze afvalstromen niet beter is dan de milieu-impact van thermische valorisatie.

De Afdeling Milieu-inspectie startte in 2012 een project waarbij het wettelijk verbod op de verbranding van afvalstoffen die in aanmerking komen voor hergebruik of recyclage, wordt gecontroleerd. In 2012 werden vier Vlaamse afvalverbrandingsinstallaties gecontroleerd waarin bedrijfsafval wordt verbrand dat vergelijkbaar is met huishoudelijk afval. Uit de uitgebreide registercontroles die werden uitgevoerd, konden geen overtredingen op het verbrandingsverbod worden vastgesteld. Voor zover ter plaatse kon worden vastgesteld, worden bedrijfsafvalstoffen die worden gelijkgesteld met huishoudelijke afvalstoffen, eerst gesorteerd op een sorteerb企业 voor ze naar een verbrandingsinstallatie worden afgevoerd.

De afdeling Milieu-inspectie zal haar inspecties op de correcte uitsortering van afvalstoffen bij de sorteerb企业 voortzetten in 2013.

Er wordt momenteel van uitgegaan dat er binnen het toepassingsgebied van het Uitvoeringsplan Milieuverantwoord Beheer van Huishoudelijke Afvalstoffen (UMBHA), een evenwicht is tussen het aanbod aan brandbaar afval en de vergunde verbrandingscapaciteit. Wanneer we het brandbaar afval uit de afvalstoffencategorieën gevaarlijk afval, biomassaafval, dierlijk afval en slib buiten beschouwing laten, komen we binnen de evaluatie in het kader van het uitvoeringsplan aan een totale hoeveelheid van 2.593.000 ton brandbaar afval. Het brandbaar afval dat al jaren mee wordt verbrand in de cementindustrie en het shredderafval zijn niet relevant voor deze capaciteitsoefening. Hierdoor had men een relevant aanbod van 2.119.000 ton brandbaar afval in 2010.

Wat de verwerkingscapaciteit betreft, houdt de OVAM niet alleen rekening met de verbrandingscapaciteit maar ook met de reductie van de hoeveelheid die naar de eindverwerking moet bij voorbehandelingsinstallaties voor dit afval. Op dit ogenblik wordt ervan uitgegaan dat een vergunde verwerkingscapaciteit van 2.194.000 ton voorhanden is. Hierbij moet worden opgemerkt dat de uitbreiding van de capaciteit door de vergunning van de nieuwe installatie van Bionerga reeds wordt meegeteld, maar nog niet is gebouwd.

Bij de capaciteitsoefening is het ook belangrijk om steeds voor ogen te houden dat de volledige capaciteit niet steeds beschikbaar is, bijvoorbeeld door onderhoud van de installaties, maar ook door seizoensverbrandingen op ogenblikken dat er veel meer afval is.

Ik moet u corrigeren, mijnheer Sanctorum, het klopt natuurlijk niet dat ik een vergunning heb afgeleverd voor Bionerga. U blijkt te menen dat ik meer bevoegdheden heb dan ik heb, maar het is natuurlijk de bestendige deputatie van de provincie Limburg die twee vergunningen aan Bionerga in Houthalen-Helchteren heeft afgeleverd. De vergunning van de bestaande installatie werd verlengd tot 2020. Tevens werd er in 2010 een vergunning verleend tot 2030 voor de exploitatie van een nieuwe installatie op dezelfde site. Wanneer de nieuwe installatie gerealiseerd zou zijn, zou de oude installatie definitief gesloten worden. Er is in voorzien dat beide installaties niet gelijktijdig in werking zullen zijn. Ik herhaal dat dit een beslissing is van de deputatie van de provincie Limburg.

Het opzet van het nieuwe project van Bionerga in Beringen is wat betreft de verwerkingscapaciteit hetzelfde als de nieuwe installatie in Houthalen-Helchteren. Het verschil is voornamelijk gesitueerd op een beter toepassingstraject wat energie-efficiëntie betreft door invulling te geven aan de warmte- en stoombehoefte bij de bedrijven in de omgeving. De reeds aan Bionerga afgeleverde vergunning voor een nieuwe installatie te Houthalen-Helchteren vervalt van rechtswege indien zij niet binnen de in de vergunning gestelde termijn in gebruik wordt genomen.

Mevrouw Van den Eynde, u hebt nog een aantal bijkomende vragen gesteld over Bionerga. Ik heb geschetst wie de vergunningen heeft verleend. U hebt een aantal randvoorwaarden meegenomen. Uiteraard worden bij de afwegingen die worden gemaakt bij het afleveren van een milieuvergunning, al die aspecten mee in rekening genomen. Als die bij mij zou komen, wordt er in ieder geval ook rekening mee gehouden, maar het zijn elementen die ook op het niveau van de deputatie moeten worden meegenomen.

Mevrouw Eerlingen, er wordt onderzoek gedaan bij de OVAM over de vraag hoe we oude stortplaatsen kunnen ontgraven en hoe we een aantal stoffen kunnen recycleren. Er is absoluut een bereidheid aanwezig om hiermee door te gaan. Heel specifiek een aantal afvalstoffen nu storten in de hoop ze nadien te kunnen recycleren, dat gebeurt op dit moment niet, want storten is voor ons echt het allerlaatste dat gebeurt. Het staat het verst op de ladder die we hanteren binnen de afvalverwerking. Als men meer inzicht heeft in de mogelijkheden, wordt het misschien een optie, maar dan is daarvoor natuurlijk ook ruimte nodig. Op dit moment doen we het niet.

Mijnheer Martens, u vroeg naar de resolutie, naar het onderzoek van de flexibele mechanismen. Ook dat is een vraag die werd gesteld op Europees niveau. Ze is trouwens aan bod gekomen in de resolutie die op Europees niveau werd aangenomen tijdens ons voorzitterschap. Wij zijn immers van mening dat we dit ruimer moeten bekijken dan Vlaanderen. Men is er volgens mij in Europa ook mee bezig.

Inzake een eigen mechanisme in Vlaanderen, moet ik de laatste stand van zaken opvragen bij de OVAM. De goedgekeurde resolutie is in ieder geval ook aan de OVAM overgemaakt. Ik zal navragen of men al een stapje verder staat en of er al resultaten geboekt werden.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, ik dank u voor uw antwoord, maar om eerlijk te zijn had ik er iets meer van verwacht. U hebt geen nieuwe cijfers gegeven.

Wat de recyclagepercentages betreft, zegt u over de hoeveelheid recycleerbaar afval die nog wordt verbrand, dat dat eigenlijk niet meer kan en dat er wordt gecontroleerd. Ik haal hier bijvoorbeeld uit het Milieurapport Vlaanderen (MIRA) 2012 een cijfer over het grofvuil. In het rapport staat dat uit een sorteeraanlyse van het aan huis ingezamelde grofvuil blijkt dat in 2011 37 procent van het afval selectief had moeten worden ingezameld. Dat is afval dat uiteindelijk wel in een afvalverbrandingsoven terecht komt. 37 procent, dat is heel wat.

Ik herhaal mijn vraag nog eens, minister. Los van wat mag en wat niet mag, hoeveel procent recycleerbaar materiaal wordt er nog verbrand?

De cijfers zijn dezelfde als de cijfers die ik in mijn vraagstelling heb geciteerd. Er was 2.593.000 ton brandbaar afval in 2010. Ik veronderstel dat er al nieuwe gegevens beschikbaar zijn. Als ik zelf zoek naar cijfers op de website van de OVAM, dan vind ik er al tot het derde kwartaal van 2012. Vandaar mijn bezorgdheid, vandaar dat ik deze vraag stel. Als we de cijfers en de grafieken bekijken – ik heb die bezorgdheid trouwens ook in 2010 geuit –, heb ik sterk de indruk dat de totale hoeveelheid brandbaar afval, zowel gestort als verbrand, stijgt. In 2010 was er al meer dan het jaar daarvoor. Uit de voorlopige cijfers voor 2011 en 2012 blijkt dat de hoeveelheid nog verder stijgt.

Hoe zit het nu eigenlijk met die trend, minister? Stijgt de hoeveelheid brandbaar afval? In dat geval zijn we niet goed bezig. Dat er minder wordt gestort, dat is natuurlijk een goede zaak, maar afvalverbranding staat natuurlijk nog altijd laag in de rangschikking. We lezen in alle rapporten, onder meer in MIRA 2012, dat materiaalrecuperatie toch nog een hele weg af te leggen heeft en dat te veel verbrand materiaal gewoonweg niet past in een duurzaam materialenbeheer.

Wat de capaciteit zelf betreft, gaf u ook opnieuw het cijfer van 2010, namelijk 2.194.000 ton. Als ik me niet vergis, werd er ook extra capaciteit voor Biostoom in Oostende vergund. Er zou dus nog enkele duizenden ton capaciteit bij moeten komen. Het cijfer van 2010 is volgens mij niet het meest actuele cijfer.

U hebt dezelfde cijfers aangehaald die ik in mijn vraag heb vermeld. Als we het verschil maken, zitten we met een overcapaciteit van 75.000 ton, inclusief de vergunning voor Bionerga.

Ik schrok even toen u zei dat u geen beslissing hebt genomen over Bionerga. Als ik me goed herinner, werd ertegen in beroep gegaan. De OVAM heeft een negatief advies verleend. U hebt de vergunning laten passeren. U hebt niet opgetreden tegen de vergunning die inderdaad werd afgeleverd door de bestendige deputatie. In die zin hebt u toch een grote verantwoordelijkheid bij de vergunning voor Bionerga.

Ik hoop dat deze commissie bijkomende cijfers kan krijgen, want de cijfers voor 2010 dateren al van minstens twee jaar geleden.

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, ik wou nog eens informeren naar de niet-hernieuwbare materialen. Ik wil opmerken dat het toch wel belangrijk is dat ze nu apart kunnen worden gehouden. Misschien kunnen de stortplaatsen die nu ontgraven worden, gebruikt worden om bepaalde materialen opzij te houden om later te kunnen recyclen. Het is natuurlijk niet zo dat alles moet worden bijgehouden om later misschien te verwerken, maar voor bepaalde specifieke materialen is het zinvol om er verder onderzoek naar te doen.

De heer Bart Martens: Minister, ik sluit deze replieken af met de melding dat het voorstel dat wij tijdens het Belgische voorzitterschap hebben gedaan in Europa, er een was om te komen tot al dan niet verhandelbare grondstofcertificaten of garanties van oorsprong. Die zouden het mogelijk moeten maken dat invoerders of producenten van bepaalde producten een minimumaandeel van de materialen die ze op de markt zetten, betrekken uit hernieuwbare of recycleerbare materialen.

Dergelijke marktconforme instrumenten moeten aansluiten bij de relevante markt. Voor producten is dat de EU omdat we daar vrij verkeer van goederen hebben. Voor afval is dat voor de regio's die gebruik willen maken van het zelfvoorzieningsprincipe, het niveau van de regio waar dat principe op van toepassing is. Voor ons is dat dus Vlaanderen.

In onze resolutie vroegen wij wel degelijk om te onderzoeken in welke mate verhandelbare verwerkingsrechten binnen die krappe planning van verwerkingscapaciteit mogelijk zouden zijn. Dat zou er in principe op neerkomen dat elke intercommunale die vandaag een vergunning heeft voor afvalverbranding, voor die hoeveelheid – desnoods gekort met een bepaalde overcapaciteit, mocht die er zijn – verwerkingsrechten krijgt, en dat er een nieuwe installatie kan worden gebouwd als die de verwerkingsrechten van een bestaande installatie overneemt. Zo krijgen de intercommunales een soort restwaarde als ze eigenhandig beslissen om een installatie stil te leggen. Ze krijgen een onderhandelingspositie ten aanzien van de exploitant van een nieuwe installatie. Met die onderhandelingsmacht kunnen ze een langetermijncontract bepleiten om tegen een bepaalde prijs en tarief 'eigen afval' af te zetten.

Dat was het idee dat toen opborrelde in deze commissie. Dat mag niet worden verward met die grondstofcertificaten of garanties van oorsprong die we bepleit hebben in de Europese

Commissie. De Commissie maakt daar in het kader van haar vlaggenschipinitiatieven duurzame ‘resource-efficient Europe’ werk van.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Het ophalen van grof vuil is een verantwoordelijkheid van de lokale besturen.

U verwijst naar het MIRA-rapport, mijnheer Sanctorum. Wij hopen ook dat daar beter werk van wordt gemaakt.

U bent teleurgesteld. U wilt recente cijfers. Wat de vergunningscapaciteit betreft, zit alles in de cijfers, er is sinds 2010 niets veranderd. De capaciteit van Oostende zit ook in die cijfers. *(Opmerkingen)*

Wat toen op stapel stond, is opgenomen in de berekening.

Ik zal nog eens aan de OVAM vragen om de hoeveelheid afval nog eens te berekenen.

Mocht er op dit moment een nieuwe aanvraag komen, dan worden alle cijfers naast elkaar gelegd. De actuele toestand wordt bekeken, niet de cijfers van 2010. De OVAM maakt een actualisatie op en die speelt een rol in het al dan niet vergunnen van extra capaciteit. Het is belangrijk om dat te weten.

Mevrouw Eerlingen, ik zal uw suggestie onthouden. De vraag is natuurlijk: welke materialen wel en welke niet? De OVAM kan daar misschien over nadenken.

Ik weet uiteraard dat er twee systemen zijn, mijnheer Martens. Bij het ene gaat het over die verhandelbare grondstofcertificaten zoals we dat noemen. U verwijst naar verhandelbare verwerkingsrechten. Zoals ik al zei, is het de taak van de OVAM om met de resolutie aan de slag te gaan.

Ik zal de stand van zaken opvragen. Ik zal vragen hoe ver ze staan met de uitwerking van dat systeem. Ik zal u daarvan op de hoogte brengen.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Ik was even de gegevens van ‘Electradinges’ aan het opzoeken, die bijkomende capaciteit vind ik niet in het overzicht voor 2010. Misschien zit dat in een ander cijfer verwerkt. Ik neem aan dat uw informatie klopt.

Minister, ik heb toch de indruk dat u iets meer de vinger aan de pols moet houden inzake duurzaam materialenbeheer. We hebben in het Materialendecreet een duidelijke rangschikking ingeschreven. Ik geloof dat iedereen op dezelfde lijn zit betreffende het storten.

Die evolutie is positief. Betreffende het brandbaar afval is dat nog niet het geval. Dat wordt nog altijd aangestipt als een waardevol en duurzaam alternatief. Dat is het wel ten opzichte van het storten, maar niet ten opzichte van al die andere manieren om afval te verwerken of om te gaan met materialen.

Ik hoop dat er snel bijkomende cijfers beschikbaar zijn. Minister, ik hoop dat u die aan de commissie overmaakt. Nogmaals, als we de voorlopige grafieken, op basis van de cijfers tot het derde kwartaal 2012, bekijken, zijn we op het vlak van afvalverbranding niet zo gigantisch goed bezig. Europa is een rolmodel voor huishoudelijkafvalverwerking. Dat geldt tenminste tot 2004, zo staat in het MIRA-rapport 2012. Sinds 2004 stagneert het percentage van huishoudelijk afval dat wordt gerecycleerd, gecomposteerd en hergebruikt. Bovendien, 2 procent hergebruik van ongeveer 70 procent van het huishoudelijk afval dat niet wordt verbrand of gestort, dat is ook erg laag. We hebben nog een lange weg af te leggen zowel voor het huishoudelijk als voor het bedrijfsafval.

Minister, ik hoop dat u de vinger aan de pols houdt.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Tine Eerlingen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het ‘Natuurrapport Beleidsevaluatie 2012’, meer bepaald wat de beleidsmaatregelen voor vogels betreft - 1144 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, het ‘Natuurrapport Beleidsevaluatie 2012’ met aanbevelingen voor natuurbeleid in landbouwgebied werd in december 2012 toegelicht aan het brede publiek. Dit onderzoek werd uitgevoerd door het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (INBO). De doelstellingen van dat rapport zijn: het natuurbeleid in landbouwgebied evalueren, voorstellen formuleren om dat beleid bij te stellen en die beleidsvoorstellen uittesten in de praktijk.

Het onderzoek peilde in het bijzonder naar de beleidsmaatregelen voor akker- en weidevogels en voor erosiebestrijding. In Vlaanderen en heel Europa gaat de populatie van akker- en weidevogels achteruit. Om de natuur en het leefmilieu in het landbouwgebied opnieuw kansen te geven zijn beheersovereenkomsten een uitgebreid gehanteerd instrument. De onderzoeksfocus van het INBO-rapport is om na te gaan of die gesubsidieerde maatregelen ook effect hebben, en hoe dan dat effect kan worden verhoogd.

Om de achteruitgang van de biodiversiteit te stoppen heeft Vlaanderen in het MINA-plan een aantal doelstellingen voor het vogelbeheer vooropgesteld. Deze Vlaamse en Europese doelen zullen waarschijnlijk niet bereikt worden, al lijken de weidevogelmaatregelen wel effectief.

Het INBO-rapport stelt voor om, voor vogelbeheer in landbouwgebied, te kiezen voor een meer gebiedsgerichte aanpak zodat de maatregelen op grotere schaal kunnen worden toegepast zodat ze meer slaagkans hebben en minder fragmentarisch werken. De maatregelen moeten beter worden afgestemd op de doelsoort in een specifiek gebied. De overheid streeft het best naar een eenvoudig en logisch beleid: er is nood aan duidelijke regelgeving. Bijvoorbeeld de Canadese gans, een exoot, wordt aangeduid als jachtwildsoort. Dat is een tegenstrijdigheid in de doelstellingen, want het jachtbeleid mikt op de duurzame instandhouding van een soort, terwijl exotenbeheer – zeker voor de invasieve exoten – naar uitroeijing streeft. Dat is moeilijk uit te leggen aan de mensen.

Het rapport beveelt aan om maatregelen en monitoring parallel uit te bouwen en de leemte in de huidige meetnetten op te vullen. Het weidevogelbeheer kan volgens de studie van het INBO kosteneffectiever: de overheid geeft minder uit, natuurdoelstellingen worden toch gehaald en de landbouwers krijgen een correcte vergoeding. Dat klinkt veelbelovend. Een landbouwer krijgt per hectare een hogere vergoeding, maar doordat de benodigde oppervlakte kleiner is, blijft de overheidskost dezelfde.

Ook betreffende erosiebestrijdingsbeleid werden in het rapport een aantal concrete aanbevelingen gedaan. De voorbereidingen voor het nieuwe Programmeringsdocument voor Plattelandsontwikkeling (PDPO III) zijn intussen bezig. Daarom stel ik u graag de volgende vragen, minister.

Bent u van plan om de aanbevelingen van het Natuurrapport Beleidsevaluatie 2012 toe te passen in de nieuwe beheersovereenkomsten? Of gaat u het vorige beleid voortzetten?

Zullen de aanbevelingen inzake gebiedsgerichte aanpak opgenomen worden in PDPO III? Plant u vervolgcampagnes voor vogelbeheer in landbouwgebied? Zult u een goede monitoring uitbouwen en de leemtes in de huidige meetnetten opvullen?

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Voorzitter, ik sluit me graag aan bij deze vraag om uitleg. Ik deel de bezorgdheid van mevrouw Eerlingen met betrekking tot de evolutie van akker- en weidevogels. Het lijkt me goed dat de hele beheersovereenkomst is geëvalueerd. Dit kan ons mogelijk een aantal tips opleveren. Die tips kunnen dan eventueel tot een bijsturing van de beheersovereenkomsten leiden.

Ik ben er sterk van overtuigd dat een beheersovereenkomst kansen creëert. De vraag is natuurlijk wat correct verloopt en hoe iedereen hiertegenover staat. De beheersovereenkomsten kunnen mensen op een motiverende wijze overtuigen om op verschillende vlakken ondersteunend werk ten aanzien van de akker- en weidevogels te leveren.

We horen regelmatig dat de akker- en weidevogels systematisch onder druk staan. Er is zelfs nog een achteruitgang. Ik vraag me af wat hiertoe eventueel de aanleidingen kunnen zijn. Er zijn immers al heel wat maatregelen getroffen om het bestand aan weide- en akkervogels te beheren. In het rapport staat dat die maatregelen hun vruchten afwerpen. De beheersovereenkomsten zijn hier een voorbeeld van.

Ik vraag me af wat de relatie is met de eventuele evolutie van de grondpredatoren. Ik krijg in dat verband van verschillende mensen signalen. Er is misschien een correlatie met de evolutie van de grondpredatoren. Ik zou de minister dan ook willen vragen of zij enig zicht heeft op de evolutie van de weidevogels en de grondpredatoren. Is er een verband?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, het spreekt voor zich dat we tijdens de voorbereiding van de nieuwe beheersovereenkomsten rekening zullen houden met de eventuele aanbevelingen met betrekking tot de weidevogels en de erosiebestrijding. De nieuwe beheersovereenkomsten zullen binnen PDPO III passen. Op die manier proberen we steeds verbeteringen tot stand te brengen. We willen de efficiëntie en de effectiviteit verhogen.

Daarnaast wil ik erover waken dat de continuïteit van de maatregelen met een directe impact op de biodiversiteit en op de waterkwaliteit voldoende aandacht krijgt. Het rapport formuleert een reeks aanbevelingen. Een aantal van die aanbevelingen kan op eenvoudige wijze worden toegepast. De impact van de maatregelen kan worden verbeterd door ze meer in een gebied te concentreren. Het gaat dan om een meer gebiedsgerichte benadering. De maatregelen moeten tevens voldoende flexibel zijn. Door meerdere maadata in te voeren, kunnen we op specifieke noden en soorten inspelen.

De gebiedsgerichte aanpak sluit nauw aan bij de huidige bottom-upgerichte werkwijze. Wat de huidige zoekzones voor akkervogels betreft, moeten de landbouwers een minimumareaal aan maatregelen nemen voor ze op basis van een beheersovereenkomst worden vergoed.

Er is me eveneens gevraagd hoe ik hiermee omga. Ik wil nog eens herhalen dat ik voor een gebiedsgerichte aanpak pleit. Het volgende PDPO zal een betere aanpak bevatten. In het licht van de positieve resultaten van de campagne betreffende het vogelbeheer in landbouwgebied die we hebben gevoerd, lijkt het me wenselijk de beheersovereenkomsten met betrekking tot weide- en akkervogels in het PDPO III voort te zetten en door de bedrijfsplanners actief te laten stimuleren. Dergelijke maatregelen kunnen op een eenvoudige wijze worden genomen en leveren heel positieve resultaten op. Ik heb de bedrijfsplanners onlangs ontmoet. Zij praten op individuele basis met de landbouwers. Ze geven hun tips en doen suggesties. In feite werkt dit zeer goed.

Mevrouw Rombouts heeft me gevraagd of ik de monitoring voldoende in kaart kan brengen, wat de oorzaken van de evoluties zijn en wat we nog meer kunnen doen. Het INBO voert allerlei studies uit. Deze studie is in feite een vervolgstudie voor de periode 2012-2013. De oorspronkelijke studie is jaren voordien uitgevoerd. Het is de bedoeling de huidige

maatregelen met betrekking tot weide- en akkervogels te monitoren en te evalueren. De resultaten kunnen worden gebruikt om het draagvlak verder te vergroten.

Wat de biodiversiteit in landbouwgebied betreft, concentreert de Vlaamse monitoring zich vooral op vogels en bejaagbare soorten. De monitoring bestaat uit een algemeen broedvogelmeetnet (ABV-meetnet) en is bedoeld om de toestand, de trends inzake verspreiding en de grootte van de populaties van broedvogels na te gaan. Het ABV-meetnet heeft een signalerende functie. Daarnaast bestaat ook het meetnet voor bijzondere broedvogels. Dat meetnet lijkt hetzelfde, maar is bedoeld voor de zeldzame soorten, zoals de grauwe gors. Heel recent is ook een vogelmeetnet voor veertien landbouwgebieden in het leven geroepen. Het is de bedoeling na te gaan wat de effectiviteit van de maatregelen is. Er zijn in 2010 en in 2012 metingen verricht. Dit wordt in 2013 voortgezet. We willen dit opvolgen en de verschillen zien. De combinatie van de drie soorten meetnetten maakt het mogelijk tot een goede evaluatie te komen. We kunnen nagaan welk doel we bereiken. We kunnen zien of de beheersmaatregelen voor akker- en weidevogels echt effectief zijn.

De vragen van mevrouw Rombouts zijn terecht. Ik kan niet direct verklaren wat de redenen zijn. Momenteel worden een aantal studies uitgevoerd. Dit omvat onder meer een studie van het INBO. Ik kan niet onmiddellijk een antwoord geven. Het gaat waarschijnlijk om een combinatie van factoren die hier een rol in spelen.

Indien op kleinere schaal heel gerichte maatregelen worden genomen, merken we een tendens in de richting van positieve resultaten. We moeten die aanpak nog effectiever maken. Om echt resultaten te boeken, moeten we de ingeslagen weg blijven bewandelen.

Ik zal het INBO vragen of er eventuele echte redenen zijn die op dit moment kunnen worden aangeduid. Indien er dergelijke redenen zouden zijn, zal ik die informatie aan de commissiesecretaris overmaken.

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: De studie toont volgens mij aan dat de huidige beheersovereenkomsten wel degelijk vruchten afwerpen. Continuïteit lijkt me, zoals de minister overigens zelf heeft verklaard, van groot belang. De beheersovereenkomsten zullen op een effectievere wijze worden voortgezet. In bepaalde gebieden is de aanpak vrij fragmentarisch. Op sommige plaatsen zal worden beslist dat het van belang is op grotere schaal beheersovereenkomsten in te voeren. Zal met betrekking tot andere gebieden dan worden beslist geen beheersovereenkomsten aan te bieden? Zal dit overal mogelijk zijn? Heeft de minister hier al enig zicht op?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik wil hier niet op vooruitlopen. In bepaalde gebieden moeten we hier echt op inzetten. Ik weet niet of het wenselijk zou zijn dit ook toe te staan op andere plaatsen waar de betrokkenen een beheersovereenkomst willen afsluiten. We moeten dit nog eens goed bekijken. Op basis van de resultaten die we van het INBO zullen ontvangen, zullen we een aantal beslissingen kunnen nemen. We willen die vogels een goede biotoop geven. Het lijkt me dan ook belangrijk het afsluiten van beheersovereenkomsten niet te zeer te beperken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over lekkende stookolietanks en het instellen van een Vlaams stookolietankfonds
- 1021 (2012-2013)

Voorstel van resolutie van de dames Marleen Van den Eynde, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt en Linda Vissers en de heren Pieter Huybrechts en Stefaan Sintobin betreffende de oprichting van een Vlaams fonds voor lekkende stookolietanks
- 1932 (2012-2013) - Nr. 1

Bespreking

– *Mevrouw Tine Eerlingen wordt tot verslaggever benoemd.*

De heer Bart Martens: Mijn vraag om uitleg heeft opnieuw betrekking op het Vlaams stookolietankfonds, dat een oplossing zou moeten bieden voor de problematiek van lekkende stookolietanks van particulieren.

De minister kent allicht de schrijnende gevallen die vandaag ontstaan indien particulieren worden geconfronteerd met een lekkende tank en met de hiermee gepaard gaande bodemvervuiling. Die particulieren zijn saneringsplichtig en aansprakelijk. Dat kan tot familiale drama's leiden. De kostprijs van een sanering kan tot duizenden euro's oplopen. Vaak gaat het om gezinnen die krap bij kas zitten en die heel hun gespaard vermogen zien opgaan in de sanering van de bodem die door een lekkende tank is verontreinigd.

Er wordt al zeer lang over een federale of zelfs interfederale oplossing gepraat. In 2005 was al sprake van een ontwerp van samenwerkingsovereenkomst. De federale overheid en de gewesten zouden de problematiek gezamenlijk aanpakken. Een fonds zou worden opgericht. Dit fonds zou worden gefinancierd door middel van een zeer kleine toelage op de stookolieprijs. Die toelage zou voor alle stookoliegebruikers amper zichtbaar zijn en zou slechts een kleine rimpeling van de tarieven betekenen. Voor de getroffen gezinnen zou dit echter een wereld van verschil maken. Het is zo dat de verzekeringsmaatschappijen soms wel een bijdrage leveren in bijvoorbeeld schade die aan derden wordt veroorzaakt door een dergelijke bodemvervuiling, maar zelden bijdragen in de kosten die op het eigen perceel worden gemaakt.

Die federale oplossing laat nog steeds op zich wachten. Wij hebben telkens bij de bespreking van uw beleidsbrief te horen gekregen dat er schot in de zaak zit, of dat u hoopt dat er nu wel een doorbraak komt. Het blijft een processie van Echternach. We zijn nu vele jaren verder en het is er nog altijd niet. Om die reden is in het Vlaams regeerakkoord opgenomen dat als er voor 2010 geen uitzicht zou zijn op een Belgisch stookolietankfonds, er dan een Vlaamse variant zou worden opgericht. We hebben van u de resultaten gekregen van OVAM-studies (Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij) ter zake, die gezocht hebben naar manieren om dat te financieren. Dat bleek mogelijk volgens die studies. Wat dat betreft zou er geen probleem voor een Vlaams alternatief in de weg mogen liggen. Vaststelling is dat we ondertussen 2013 zijn – drie jaar na de deadline die in het regeerakkoord stond – en dat er, tenzij we slecht geïnformeerd zijn, noch een zicht is op een Belgische oplossing, noch verdere voortgang is gemaakt met dat Vlaamse alternatief.

Minister, is er alsnog een zicht op een federale oplossing voor een stookolietankfonds? Is er een doorbraak in de maak rond dat samenwerkingsakkoord dat er zou komen? Zo ja, wanneer kunnen we dat verwachten? Zo nee, wordt er dan op korte termijn, conform de afspraak in het regeerakkoord, werk gemaakt van een Vlaams stookolietankfonds? Is daar al een begin mee gemaakt en wat is de stand van zaken? Wanneer zal dit fonds operationeel kunnen zijn? Als noch de piste van een federaal stookolietankfonds noch van een Vlaams fonds op korte termijn haalbaar zou blijken, wat zijn dan mogelijke alternatieven om tegemoet te komen aan de legitieme bezorgdheden van de consumenten? Is het bijvoorbeeld een optie om via de verzekeringen een verplichte schadeloosstelling in het leven te roepen voor particulieren die

met dergelijke bodemverontreiniging worden geconfronteerd, naar analogie met de aanpak die destijds in het leven is geroepen om de schade ten gevolge van overstromingen te dekken via de algemene brandverzekering?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Voorzitter, minister, collega's, enkele weken geleden kreeg ik een persartikel van een getroffen familie in de gemeente Schelle. Dat artikel was zo schrijnend dat ik opnieuw wakker werd geschud door het dossier van de lekkende stookolietanks. Het is een dossier dat wij in deze commissie bijna tot vervelens toe naar voren hebben gebracht. Iedereen over alle partijgrenzen heen vindt dat een stookolietankfonds echt wel noodzakelijk is om een antwoord te bieden op deze schrijnende toestanden. Minister, ik denk dat ook u in de vorige legislatuur, toen u nog geen minister was, deze vraag mee hebt ondersteund.

We weten allemaal dat dergelijke situaties echt wel verschrikkelijk zijn. Het geval waar ik over las, is een ouder koppel dat wil verhuizen. Er blijkt bodemvervuiling te zijn. Misschien kent u het dossier wel via de OVAM. Het gaat over een factuur van 50.000 euro. Die mensen kunnen die kosten onmogelijk betalen. Als ze die factuur willen betalen, moeten ze hun huis verkopen. We weten allemaal dat dit niet kan, want er is een negatief bodemattest vanwege die vervuiling.

Ik ga niet uitgebreid mijn voorstel van resolutie voorlezen, want ik denk dat iedereen de situatie kent en het heeft kunnen lezen. Maar gasolie blijft een populaire brandstof, vooral omdat ze in grote voorraad kan worden opgeslagen, wat een zekerheid geeft. Een uitgebreide studie van PREMAZ (Preventie Mazout) schat het aantal bestaande gasoliehouders in Vlaanderen op 760.000. Daarvan zijn er 450.000 ondergrondse stookolietanks.

Ondertussen is een en ander gewijzigd aan de wetgeving en zijn er acties opgezet door gemeentebesturen om premies te bieden aan mensen die lekkende stookolietanks laten opgraven – dat is trouwens verplicht –, maar zelfs wanneer die stookolietanks worden verwijderd of opgevuld, kan achteraf toch nog een bodemverontreiniging aan het licht komen, met alle gevolgen van dien.

Minister, ik wil nog verwijzen naar het Vlaamse regeerakkoord. Jullie zijn wel heel vooruitziend geweest en jullie hebben gezegd dat, als er voor 2010 geen uitzicht is op een Belgisch stookolietankfonds, jullie met een bijdrage van de sector en cofinanciering van de overheid, een Vlaams stookolietankfonds oprichten, dat gezinnen bijstaat die worden geconfronteerd met de kosten van een stookolieverontreiniging.

De OVAM is tijdens deze of de vorige legislatuur – dat weet ik niet meer precies – die plannen komen toelichten, heeft een stappenplan opgesteld en een studie voorbereid. Ik heb contact opgenomen met mensen van Informazout, die heel nauw betrokken waren bij deze besprekingen en zich afvroegen wat er nu op het terrein zou gebeuren.

Een collega heeft deze vraag ook in de Kamer ingediend, maar dat gaat daar allemaal niet zo snel als in dit parlement. We zijn het erover eens dat het echt wel hoogdringend tijd is dat er een stookolietankfonds komt. Naar aanleiding van dit dossier heb ik een voorstel van resolutie ingediend, omdat ik het gevoel heb dat het op het federale niveau niet van de grond komt, tenzij u vandaag het tegendeel kunt bewijzen.

Over een jaar loopt deze legislatuur af, en dan bent u niet tegemoetgekomen aan de passage uit het Vlaamse regeerakkoord om, als de Federale Regering het niet doet, het zelf te doen. De tijd is rijp om zelf het initiatief te nemen, tenzij u ons vandaag kunt zeggen dat er ondertussen een en ander in beweging is gekomen.

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, ik heb u hierover al ondervraagd. Ik was ook getroffen door het voorbeeld van de mensen die tot 50.000 euro moeten betalen voor een sanering

omdat het in een bebouwd gebied is en omdat ze schade veroorzaken aan derden. In welke mate komt de OVAM tegemoet voor een ambtshalve sanering als er schade is aan derden? Komt de OVAM daarin tegemoet of niet?

Minister, bij de bespreking van de beleidsbrief kwam dit thema ook aan bod. Toen hebt u gezegd dat er goed nieuws was, dat de federale overheid aan het onderzoeken was om zo'n stookoliefonds op te richten. Ik hoop dat u een tip van de sluier kunt oplichten, dat er werk van wordt gemaakt en dat er snel actie komt. Het is echt wel hoog tijd. Veel mensen die in dat geval zijn, zitten echt wel in de miserie. Dus hoop ik dat u hierop een antwoord kunt bieden.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, de collega's hebben al benadrukt welke menselijke drama's hierover ontstaan. De saneringskosten werden al aangehaald, maar wat ik heel straf vind in de dossiers van de mensen die de politici hebben gecontacteerd, is dat ze zelfs conformiteitsattesten hebben voor hun mazoutreservoirs. Dat begrijp ik niet. Die mensen hebben een aantal conformiteitsattesten, en toch worden ze aansprakelijk gesteld voor vervuiling door hun stookolie. Dat vind ik een zeer eigenaardige situatie.

Minister, de oplossing van het stookolietankfonds is zo'n typisch dossier waarbij de politiek de mensen in de steek laat. We moeten dat de mensen durven te zeggen zoals het is. Het dateert al van jaren terug. We hebben net gesproken over het Vlaams regeerakkoord. Minister-president Kris Peeters heeft al in februari 2005, toen hij nog bevoegd was voor Leefmilieu, gezegd dat het stookolietankfonds er zou komen. Dat is acht jaar geleden. Het werd opgenomen in het Vlaamse regeerakkoord. Er zou gewacht worden tot er een federale regering zou zijn samengesteld. Bij mijn weten is die er al. De tijd is gekomen dat er een oplossing komt.

Het straffe is dat mensen die naar de Vlaamse Ombudsdienst stappen, daar te horen krijgen dat het stookolietankfonds er niet komt. Voor mensen die met zo'n dossier worden geconfronteerd, is dat een verschrikking. Minister, ik hoop dat er heel snel een oplossing komt. Of dat nu op het federale of op het Vlaamse niveau gebeurt, of nog ergens anders, dat maakt allemaal niet uit voor die mensen.

Maar ik hoop wel dat er rekening wordt gehouden met twee zaken. Ten eerste, dat deze dossiers, die al een hele tijd aanslepen, in aanmerking komen voor een afhandeling met terugwerkende kracht. Ten tweede, dat een vergoeding vanuit dat fonds niet zou worden gekoppeld aan een blijvend gebruik van stookolie. Ik hoor regelmatig zeggen dat men dat graag zou hebben. Dat vind ik niet verantwoord. Niet als principe: waarom moet zo'n voorwaarde worden opgelegd? Bovendien is stookolie bij mijn weten nog altijd niet de meest milieuvriendelijke manier om je huis te verwarmen. Dat zou dus een absurde reden zijn.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: De situatie is hier voldoende aan bod gekomen. Vanaf het ogenblik dat je ermee wordt geconfronteerd, kom je vaak voor een zeer onaangename verrassing te staan. Er is nood aan een oplossing. Er is hier al meerdere keren naar het regeerakkoord verwezen. Er is een knelpunt, en er moet een oplossing komen. Anderzijds stellen we allemaal vast dat de oplossing blijkbaar niet zo evident is. De vraag is wanneer op federaal niveau het ei wordt gelegd. De discussie is er bezig. Minister, ik hoop dat u daarbij betrokken wordt. Anderzijds is het heel duidelijk dat het in deze discussie gaat over het kostenplaatje. Ik verneem dat dit, volgens de ramingen, 205 miljoen euro zou bedragen. Ik weet niet of dat cijfer correct is. We weten dan heel snel waar het knelpunt zit in de hele discussie. Op welke manier kan daar een oplossing worden gevonden?

Minister, kan er een gespreide oplossing worden uitgewerkt, over de verschillende bevoegdheidsdomeinen en overheden heen? Als het kostenplaatje van 205 miljoen euro klopt,

en we denken aan de begroting en het budget van Leefmilieu, dan kennen we heel snel het pijnpunt dat de discussie bemoeilijkt.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: We kennen allemaal het schrijnende geval waarnaar wordt verwezen en dat waarschijnlijk de aanleiding vormde voor het stellen van de vraag. Ik denk dat we dat geval allemaal even schrijnend vinden en dat we allemaal hopen dat daar snel een oplossing voor komt.

Ik geef u de stand van zaken. Op 6 maart, vorige week dus, was er een nieuw overleg tussen het federale niveau en de gewesten, om te bekijken hoe we tot een nieuw financieringsmechanisme kunnen komen. Het ging ook over de werking van het fonds. Het goede nieuws is dat zowel de federale overheid als de drie gewesten nog eens heel uitdrukkelijk hebben bevestigd dat er op korte termijn een oplossing moet zijn, zodat tijdens deze legislatuur de wetgevingsprocedure kan worden afgewerkt.

De federale overheid heeft vorige week ook gezegd dat zij een nota zou opstellen waarin de principes worden vastgelegd. En, voorzitter, het is waarschijnlijk telepathie, want op het moment dat u de vraag aan het stellen was, is bij mijn adjunct-kabinetschef, die hier rechts van mij zit, de nota binnengekomen. De nota werd dus zopas overgemaakt.

Wat zal er met de nota gebeuren? Op basis van de nota zal een ambtelijke werkgroep een aantal scenario's uitwerken. Er zal worden bekeken hoe het ermee verder moet. De volgende afspraak is op 25 maart, en dan zal een heel strak tijdschema worden vastgelegd aan de hand van de verschillende scenario's.

Ik ben mij ervan bewust dat dit aansleept. Het is een samenloop van omstandigheden, dat weten we hier allemaal. De federale overheid heeft lang moeten wachten en de financiële situatie is niet evident. Het klopt dat uit de oefening die werd gemaakt, blijkt dat we 205 miljoen euro ter beschikking moeten hebben voor de sanering. De wil is er, ook als het federaal niet lukt door het opleggen van een bijdrage die aan de mazoutsector wordt gevraagd, een soort solidariteitsfonds, om daarmee de sanering te doen. Dit is de meest billijke, de meest normale en eerlijke manier van werken. Doen we dat niet, dan wil het zeggen dat het middelen van ons allemaal zijn, van de Vlaamse overheid, die we daarin moeten investeren, dan is het niet de sector zelf die het probleem oplost. Dat is de discussie waarmee we geconfronteerd worden. Ik besef dat wie in de situatie zit, hier geen boodschap aan heeft, maar het lijkt me billijk en normaal dat we toch proberen om de kosten voor een stuk te verhalen op wie verantwoordelijkheid draagt. Het is een strak schema dat we hebben afgesproken. Ik hoop echt dat er op die manier snel duidelijkheid kan zijn.

Het is niet evident om dit op Vlaams niveau te doen. We hebben geen mogelijkheden, geen decretale middelen om aan de sector middelen te vragen. Het is een van de scenario's die we al bekeken hebben. Het is echt iets dat alleen maar federaal kan worden geregeld.

Het voorzien van een verplichte dekking voor bodemverontreiniging door lekkende stookolietanks binnen een brandpolis/woonpolis kan een oplossing zijn voor toekomstige bodemverontreiniging, maar ook daarvoor moet een federale wet worden gewijzigd, namelijk de wet op de Landverzekeringsovereenkomst.

In de piste voor een federaal stookolietankfonds is het de bedoeling dat toekomstige bodemsaneringsproblemen bij particulieren via dergelijke verzekeringsproducten geregeld zouden kunnen worden. Voor het historisch passief zou dan het stookolietankfonds noodzakelijk zijn. Naast een brandverzekering die zou kunnen dienen voor bodemverontreiniging op het eigen terrein, kan de zogenaamde familiale verzekering een oplossing bieden voor bodemverontreiniging bij derden.

Mevrouw Eerlingen, u vraagt of de OVAM niets kan doen, maar er is natuurlijk het Bodemdecreet en dat bepaalt heel strikt wat de OVAM wel en niet kan doen. Het gaat over

historische vervuilingen waarbij niet echt iemand kan worden aangeduid. We moeten het Bodemdecreet toepassen. Hier kan het niet, er is niet direct een oplossing voor, tenzij het Bodemdecreet wordt gewijzigd.

Ik wil ook niets liever dan een snelle oplossing. Laat dit nu echt de laatste kans zijn om het federaal op te lossen. We moeten in de loop van april/mei duidelijkheid hebben. Is dat niet het geval, dan zullen we als Vlaamse overheid de nodige stappen zetten, wetende dat we er 205 miljoen euro voor nodig hebben. We kunnen dat bedrag wel spreiden over een aantal jaren, maar we zullen moeten bekijken waar we het geld vandaan halen. Ze zullen uit de algemene middelen moeten komen en dat zal niet evident zijn. Het zal in deze budgettaire tijden wellicht ten koste gaan van andere zaken. We zullen deze keuze dan moeten maken en ik hoop daarvoor de nodige steun te krijgen van alle partijen die me die steun kunnen geven, hier in het Vlaams Parlement en in de Vlaamse Regering.

De heer Bart Martens: Ik dank u voor het antwoord. Het is de eerste keer dat we een beetje meer concreet uitzicht op een oplossing hebben. De vorige keren werd altijd gezegd: “er wordt verder aan gewerkt”, “men zou eraan denken om het terug op te pakken op federaal niveau”. Nu is er sprake van een ambtelijke werkgroep en van een nota, die we wellicht in onze bus zullen krijgen, waarin verschillende scenario’s staan, en er is sprake van een nieuwe datum, namelijk 25 maart. We zullen u eraan houden, we zullen dit van nabij opvolgen om ervoor te zorgen dat er nog tijdens deze legislatuur, zowel de federale als de gewestelijke, een oplossing komt, want dat zijn we aan onszelf verplicht. De meerderheid binnen het Vlaams Parlement is daartoe trouwens verplicht als ze het regeerakkoord wil naleven.

Er moet dus een oplossing komen. Het maakt niet uit of de kat wit of zwart is, als ze maar muizen vangt. Als dat niet kan via een federaal fonds, dan moet het maar via een Vlaams alternatief gebeuren. U was daar een beetje terughoudend over. Die financiering kon alleen federaal. Ik meen me echter uit de studie van de OVAM te herinneren dat een oplossing ook zou kunnen bestaan in het invoeren van een heffing op de stookoliedepots. Dat zou een Vlaamse grondslag kunnen zijn waarop een Vlaamse heffing ingesteld zou kunnen worden. Ik weet niet of we sowieso een Vlaamse financiering met bijdragen uit de sector moeten uitsluiten.

Uiteindelijk is er ook de optie die mevrouw Eerlingen suggereert. We zouden dat strikte onderscheid tussen historisch en nieuw kunnen laten vallen voor dergelijke gevallen via een aanpassing van het Bodemsaneringsdecreet. Daardoor zou in dergelijke gevallen, ook van nieuwe bodemverontreiniging, voor mensen die alle zorgvuldigheidseisen zijn nagekomen, die een lek-dichtheidsproef hebben laten uitvoeren, die een groene dop hebben, die alles hebben gedaan wat binnen hun mogelijkheden lag om verontreiniging te voorkomen, de sanering die als een ambtshalve sanering wordt gedefinieerd door de OVAM, door de algemene middelen worden gedragen. U hebt gelijk dat daar een budgettair plaatje aan hangt. Het lijkt me dan ook het best te voorzien in een bijdrage van de sector. Dat gebeurt het gemakkelijkst op federaal vlak. Als dat echter niet kan, mogen we die Vlaamse optie niet uitsluiten.

Mijnheer Sanctorum, u wees daarnet op het punt waarop het in het verleden is vastgelopen. Er lag een ontwerp van samenwerkingsakkoord voor, dat onder andere door minister Huytebroeck, minister van Leefmilieu in de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, is afgewezen. De voorwaarde van de sector om bij te dragen aan dat fonds was dat de getroffen gezinnen op stookolie zouden blijven verwarmen. Door dat probleem is het samenwerkingsakkoord er niet gekomen. Ik vind het absurd om gezinnen die met een lekkende tank zitten, te verbieden om over te schakelen naar een schone brandstof en dus een andere manier van verwarmen. Het is toch absurd om iemand die al die miserie van een lekkende tank net achter de rug heeft, te verplichten om opnieuw in zo’n tank te investeren. De sector heeft daarmee ook in eigen voet geschoten. Het zijn niet de beste ambassadeurs van hun eigen sector geweest. Mensen die moeten kiezen op welke manier ze moeten verwarmen,

kiezen intussen voor schoner aardgas zodat ze niet langer miserie hebben met een stookolieketel. Op die manier hebben ze ook minder risico op verontreiniging.

Het is jammer dat dit samenwerkingsakkoord er als gevolg van dit probleem nooit is gekomen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik begrijp dat er intussen een en ander beweegt. Ik wachtte echter met enige argwaan af. Dit land is immers heel complex. De oprichting van het federaal samenwerkingsakkoord over een stookolietankfonds zal dan ook heel complex zijn.

Ik vraag me af hoe we nu verder moeten met zulke dossiers en zulke schrijnende toestanden. Ik heb verwezen naar het dossier van Schelle. Die mensen zijn 81 en 78 jaar oud. Zij willen verhuizen naar een serviceflat. Zij kunnen echter niet gaan omdat er een bodemverontreiniging is op hun eigendom. Zij kunnen die eigendom niet verkopen wegens een negatief bodemattest. Kunnen we geen oplossing uitwerken voor zulke schrijnende toestanden? Ik stel vast dat er heel veel plaatsen zijn in Vlaanderen waar er ook bodemverontreiniging is en waar er niet wordt gesaneerd wegens niet bedreigend voor de gezondheid. Ik kan me voorstellen dat er op de eigendom van die mensen ook niet onmiddellijk een gevaar is voor de gezondheid tenzij er drinkwater in de omgeving zou zijn. Moeten die mensen afwachten tot ze te oud zijn om te verhuizen? Kan er echt geen tussenoplossing worden bedacht voor zulke situaties? Ik denk dat daar eens goed over nagedacht moet worden. Het gaat niet over dit geval alleen, maar het is wel een goed voorbeeld om aan te tonen dat zulke situaties niet langer kunnen.

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister, ik dank u om al een toelichting te geven over de verdere procedure.

Ik hoop inderdaad dat het nu zeer snel zal gaan. Het heeft al lang aangesleept om allerlei redenen. Ik hoop dat de nota nu echt uitmondt in een concreet resultaat. U zegt dat het wetgevend werk gedaan zou moeten zijn voor het einde van deze legislatuur, maar het zou ook in werking moeten zijn voor het einde van deze legislatuur. Het zou echt zo snel mogelijk moeten worden opgestart, want de mensen kunnen geen jaren meer wachten en ze wachten ook al zo lang. Tijd is een heel belangrijke factor en ik hoop dus dat het snel in orde komt.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Ik sluit me graag aan bij de vorige sprekers. Ik begrijp dat we nog even geduld moeten hebben, en vooral de mensen die met die vervuiling worden geconfronteerd. Ik hoor u spreken over april of mei. Ik stel voor dat we, als er in april of mei geen oplossing komt van het federale parlement, een decreet uitwerken en voorleggen en het heft zelf in handen nemen. Deze legislatuur loopt af eind mei volgend jaar, en dat is nog heel ver weg. Er moet dit jaar nog een oplossing worden uitgewerkt. Laat ons de deadline van april-mei afwachten, en als er dan geen oplossing is, doen we het zelf.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind ook dat we voor de gedupeerden zo snel mogelijk een oplossing moeten uitwerken, maar ik ga ervan uit dat de collega's in het federale parlement even attent zijn als wij en misschien ook het verslag van deze discussie zullen lezen. Ik zou allesbehalve het signaal willen geven om nog twee maanden op zijn lauweren te rusten zodat wij het daarna zelf wel zullen oplossen. Dat is niet het signaal dat ik wil geven.

Minister, ik hoop dat u er in de werkgroepen alsnog voor zult zorgen dat niemand zijn verantwoordelijkheid zal ontlopen en dat er gezamenlijk naar een oplossing wordt gezocht. Het belangrijkste is dat er een oplossing komt, en ik vind dus niet dat iemand zijn verantwoordelijkheid mag ontlopen. Ik wil dus blijven drukken op overleg en een gezamenlijke oplossing.

De piste van het solidariteitsfonds wordt hopelijk door de regering en door alle collega's ondersteund. Bij archeologie bijvoorbeeld is het ook een element, en ik hoop dat die lijn en het principe kan worden doorgetrokken.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Van den Eynde, wij moeten natuurlijk het Bodemdecreet toepassen. Ik kan er niet ad hoc van afwijken, en ik hoop ook niet dat dat uw vraag is. Het zou ook niet logisch zijn om dat te doen.

Voorzitter, ik ben het niet met u eens dat u zegt dat we in Vlaanderen perfect zelf een mechanisme kunnen uitwerken of een heffing kunnen opleggen. U zou moeten weten dat als we dat doen, studies uitwijzen dat al die leveranciers en bedrijven hun zetel zullen verplaatsen naar Brussel en Wallonië. In de praktijk blijkt dat – spijtig genoeg – dus niet te werken. Het is niet dat ik het niet wil – ik zou niet liever willen –, maar het is niet haalbaar.

Ik wil nog eens herhalen dat ik echt een strakke timing wil aanhouden. Ik wil ook heel snel een oplossing. Ik wil aan het federale niveau tonen dat het menens is en dat dit de piste is die wij bewandelen. Uiteraard zullen we, als het niet lukt, het regeerakkoord uitvoeren en zullen we naar een oplossing zoeken.

Mijnheer Sanctorum, ik heb niet liever dan dat het parlement mee aan de kar duwt en trekt, zodat we snel tot een oplossing komen.

De heer Bart Martens: Ik herinner me dat de OVAM de grenseffecten van de depotoptie heeft onderzocht. Die grenseffecten zijn aanwezig, maar zijn niet van dien aard dat het niet om een valabel alternatief zou gaan. Ik wil de studie wel eens opnieuw opzoeken. Dit is alleszins toen als een valabel alternatief omschreven.

We zouden die maatregel trouwens in de vorm van een intergewestelijke samenwerking kunnen nemen. Indien de federale overheid er niet in slaagt dit fonds door middel van een accijnsbijdrage te financieren, zouden we de depothoheffing als gewesten in het leven kunnen roepen. Op die manier zouden de grenseffecten nog kleiner worden.

Indien er geen federale oplossing komt, sluit ik niet uit dat we het Vlaams regeerakkoord moeten honoreren. De optie die de OVAM in die studie heeft laten onderzoeken, lijkt mij in elk geval het onderzoeken waard.

Door naar de maanden april en mei 2013 te verwijzen, heeft de minister zichzelf min of meer een deadline opgelegd. Deze commissie zal haar daaraan houden. Indien er op dat ogenblik nog geen duidelijk zicht op een mooi slotakkoord is, zullen we moeten nagaan of we die problematiek langs de parlementaire weg of op een andere manier toch tot een goed einde kunnen brengen.

We moeten absoluut familiale drama's vermijden. Er is hier een voorbeeld vermeld. We kunnen ons moeilijk het leed voorstellen waarin gezinnen zich in een dergelijke situatie bevinden. Dat levert die gezinnen slapeloze nachten op. De saneringskosten kunnen tienduizenden euro's bedragen. Het lijkt me onverantwoord mensen hiervoor individueel aansprakelijk te stellen. Dit geldt zeker voor gezinnen die alle voorzorgsmaatregelen hebben getroffen en die met alles, zoals leklichtheidsproeven, groene dop en dergelijke, in orde zijn. Het kan in deze tijden niet meer dat we dergelijke gezinnen dergelijke facturen voorleggen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Volgens mij is het heel belangrijk dat de minister en wijzelf de ambtelijke werkgroep zeer nauwgezet opvolgen. Indien het nu niet zou lukken, is er geen andere weg meer en zullen we het heft in eigen handen moeten nemen. Ik zal mijn voorstel van resolutie dan ook aanhouden. Het heeft geen zin hier vandaag over te stemmen. Ik zal het gewoon aanhouden.

Ik wil nog even verwijzen naar een punt dat ik daarnet al heb aangehaald. Ik heb in een artikel gelezen dat de grondreinigingscentra klagen dat er in Vlaanderen te weinig grond wordt gereinigd. Zolang er geen gevaar voor de volksgezondheid is, vindt de Vlaamse overheid dat de gronden niet naar een grondreinigingscentrum moeten worden afgevoerd. Ik stel me hier vragen bij.

In bepaalde dossiers wordt beslist de gronden te laten liggen omdat ze geen gevaar voor de volksgezondheid vormen. Waarom worden bepaalde mensen dan gedwongen tot een sanering over te gaan en die kosten te betalen? Ik begrijp dat onderscheid niet goed. Het gaat om particulieren. De grondreinigingscentra klagen echter over andere dossiers. Volgens mij kan de sanering van die gronden ook worden uitgesteld. Die eigendommen kunnen eventueel blijven liggen. Die mensen moeten op hun leeftijd naar een serviceflat kunnen gaan. Het is maar de vraag hoelang ze nog zullen leven. Indien een van beiden overlijdt, blijft de andere met alle problemen achter. Daar hoed ik me voor.

Het gaat trouwens niet enkel om dit ene geval. Ik vind dit een schrijnende situatie. Ik heb in mijn eigen gemeente ook een dergelijk dossier gezien. Ik vind dat we met betrekking tot dergelijke dossiers een oplossing moeten vinden. Het kan eventueel om een tijdelijke oplossing gaan. In andere situaties kan dit blijkbaar wel.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Van den Eynde verwijst naar een aantal voorbeelden van gronden die nog niet worden gesaneerd omdat er geen acuut gevaar voor de volksgezondheid is. In het Bodemdecreet staat dat de overdracht van een eigendom een saneringsplicht met zich meebrengt. Dat is het geval in de concrete dossiers die hier zijn aangehaald. Als een eigendom wordt overgedragen, is er een verplichting tot sanering. Dat is het verschil met de andere dossiers waar een aantal commissieleden naar hebben verwezen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Als die mensen hun eigendom niet verkopen en gewoon naar een serviceflat verhuizen, kunnen die kosten volgens mij dan toch niet op hen worden verhaald. *(Opmerkingen van de heer Hermes Sanctorum)*

De heer Bart Martens: Die mensen moeten enkel tot een sanering overgaan indien er een ernstige bedreiging van de volksgezondheid is.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Het appartement kan niet worden verkocht.

De heer Bart Martens: Als de verontreiniging niet wordt aangepakt, zal de factuur in de toekomst nog oplopen. De verontreiniging verspreidt zich immers verder. Als dan ooit tot een sanering wordt overgegaan, zal dat ook meer kosten. Uitstel is geen optie. Hoe langer we wachten, hoe hoger de factuur in de toekomst zal oplopen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Het gaat om mensen van een redelijk hoge leeftijd. Dit zou eventueel in de erfenis kunnen worden geregeld. Ze moeten naar een serviceflat of naar een bejaardentehuis kunnen verhuizen. *(Opmerkingen)*

Ik vind dat we voor dergelijke gevallen een oplossing moeten zoeken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■